

AGATHA CHRISTIE

Θανάσιμος έρωτας

Θανάσιμος έρωτας

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θανάσιμος έρωτας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **A deadly affair**

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Agatha Christie**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη, Κατερίνα Δουρίδα, Χρήστος Καψάλης,
Αύγουστος Κορτώ, Μιχάλης Μακρόπουλος, Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης,
Χρύσα Θ. Μπανιά, Γιώργος Μπαρουξής, Χρήστος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης, Κατερίνα Δουρίδα,
Κυριακή Κάσση, Μαρία Μανούση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Matt Griffin**

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Τζίνα Γεωργίου**

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Βάσω Βύρρα**

© Agatha Christie Limited, 2022. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, MARPLE, TOMMY AND TUPPENCE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4837-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4838-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Θανάσιμος έρωτας

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη, Κατερίνα Δουρίδα,
Χρήστος Καψάλης, Αύγουστος Κορτώ,
Μιχάλης Μακρόπουλος, Γιώργος-Ίκαρος
Μπαμπασάκης, Χρύσα Θ. Μπανιά,
Γιώργος Μπαρουξής, Χρήστος Μπαρουξής

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Σιωπηλός μάρτυρας	Θάνατος στα σύννεφα
Φόνοι με αλφαριθμητική σειρά	Έγκλημα στον Νείλο	Νέμεση
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαρπλ
Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος	Έλα, πες μου πώς ζεις
Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Μετά την κηδεία
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος	Ραντεβού με τον θάνατο
Μια αυτοβιογραφία	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Καφές σκέτος
Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ	Με ανοιχτά χαρτιά	Άγνωστος προορισμός
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16:50	Αφρώδες κυάνιο
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Ο ιστός της αράχνης
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Πάρτι για δολοφόνους
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	Ραντεβού στη Βαγδάτη
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	Το Χόλοου
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες
Το μυστικό του Τσίμνεϊς	Προς το μηδέν	Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	Το Σκυλί του Θανάτου και άλλες ιστορίες
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	Ο απροσδόκητος επισκέπτης
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	Μάρτυρας κατηγορίας και άλλες ιστορίες
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	Αστέρι πάνω από τη Βηθλεέμ
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	Το τρίτο κορίτσι
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	Αυλαία. Η τελευταία υπόθεση του Πουαρό
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;	Ο θάνατος έβαλε τελεία	
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν	
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;		

Περιεχόμενα

Ο Ρήγας Σπαθί (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής).....	9
Το πρόσωπο της Ελένης (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	28
Έγκλημα στον Νείλο (μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής).....	50
Θάνατος από πνιγμό (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά).....	67
Το διπλό στοιχείο (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής)	91
Με μεταμφίεση βασιλιά (μτφρ. Κατερίνα Δουρίδα)	103
Ο κύριος που ντύθηκε εφημερίδα (μτφρ. Κατερίνα Δουρίδα)	111
Μια καρποφόρα Κυριακή (μτφρ. Μιχάλης Μακρόπουλος, Αναστασία Δεληγιάννη).....	121
Η σφηκοφωλιά (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής).....	133
Η υπόθεση της επιστάτριας (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά).....	144
Άνθρωπος στην ομίχλη (μτφρ. Κατερίνα Δουρίδα)	160
Η υπόθεση της πλούσιας κυρίας (μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής).....	179
Μανόλια (μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης)	196
Οι ντετέκτιβ της αγάπης (μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης).....	217
Υποθέσεις της καρδιάς: Τα πρώτα φλερτ της Άγκαθα (μτφρ. Χρήστος Καψάλης)....	243
Βιβλιογραφία	253

Ο Ρήγας Σπαθί

Η πραγματικότητα», παρατήρησα, αφήνοντας στην άκρη την *Ντέι-λι Νιουζμόνγκερ*, «είναι πιο παράξενη κι από τη φαντασία!»

Το σχόλιο ίσως δεν ήταν ιδιαίτερα πρωτότυπο. Φάνηκε να εκνευρίζει τον Πουαρό. Ο βραχύσωμος φίλος μου έγγειρε το ωοειδές κεφάλι του και με το δάχτυλό του τίναξε έναν ανύπαρκτο κόκκο σκόνης από το προσεκτικά σιδερωμένο παντελόνι του και παρατήρησε: «Τι βαθυστόχαστο! Τι φιλόσοφος είναι ο φίλος μου ο Χέι-στινγκς!»

Χωρίς να δείξω την παραμικρή ενόχληση γι' αυτό το απρόκλητο πείραγμα, χτύπησα με το δάχτυλο το φύλλο της εφημερίδας που είχα αφήσει στην άκρη.

«Διάβασες την πρωινή εφημερίδα;»

«Ναι. Και αφού τη διάβασα, τη δίπλωσα ξανά συμμετρικά. Δεν την πέταξα στο πάτωμα όπως συνηθίζεις, με την τόσο αξιοθρήνητη έλλειψη τάξης και μεθοδικότητας που σε διακρίνει».

(Αυτό είναι το χειρότερο για τον Πουαρό. Η Τάξη και η Μέθοδος είναι οι θεές του. Μάλιστα, σε αυτές αποδίδει όλη την επιτυχία του.)

«Επομένως, είδες την περιγραφή του φόνου του Χένρι Ρί-ντμπερν, του ιμπρεσάριου... Αυτό ήταν που προκάλεσε το σχόλιό μου. Η αλήθεια όχι μόνο είναι πιο παράξενη από τη φαντασία, είναι και πιο δραματική. Σκέψου αυτή την κλασική μεσοαστική αγγλική οικογένεια, τους Όγκλαντερ. Πατέρας και μητέρα, γιος και κόρη, χαρακτηριστική χιλιάδων οικογενειών σε ολόκληρη τη χώρα. Οι

άνδρες της οικογένειας πηγαίνουν στην πόλη κάθε μέρα· οι γυναίκες φροντίζουν το σπίτι. Οι ζωές τους είναι εξαιρετικά ήρεμες και εντελώς μονότονες. Χθες βράδυ κάθονταν στο κομψό μικροαστικό σαλόνι τους στο Ντέιζμιντ, στο σπίτι τους στο Στρέταμ, και έπαιζαν μπριτζ. Ξαφνικά, χωρίς προειδοποίηση, η μπαλκονόπορτα ανοίγει απότομα και μπαίνει μέσα παραπατώντας μια γυναίκα. Το γκρι σατέν φόρεμά της έχει έναν κρεμεζή λεκέ. Ξεστομίζει τη λέξη *Φόνος!* προτού χάσει τις αισθήσεις της και σωριαστεί στο πάτωμα. Πιθανόν να την αναγνώρισαν από τις φωτογραφίες της ήταν η Βάλερι Σενκλέρ, η διάσημη χορεύτρια που τελευταία κάνει θραύση στο Λονδίνο!»

«Αυτά τα λες εσύ ή η *Ντέιλι Νιουζμόνγκερ*», ρώτησε ο Πουαρό.

«Η *Ντέιλι Νιουζμόνγκερ* βιαζόταν να προλάβει τα πιεστήρια και αρκέστηκε καθαρά στα γεγονότα. Ωστόσο, αντιλήφθηκα αμέσως τις δραματικές προεκτάσεις της ιστορίας».

Ο Πουαρό έγνεψε σκεπτικός. «Όπου υπάρχει ανθρώπινη φύση, υπάρχει δράμα. Αλλά... δεν είναι πάντοτε εκεί που νομίζεις. Να το θυμάσαι αυτό. Ωστόσο, κι εμένα με ενδιαφέρει η υπόθεση, αφού υπάρχει πιθανότητα να εμπλακώ σε αυτήν».

«Όντως;»

«Ναι. Ένας κύριος μου τηλεφώνησε σήμερα το πρωί και έκλεισε ραντεβού μαζί μου εκ μέρους του πρίγκιπα Παύλου της Μαυρανίας».

«Αλλά τι σχέση έχει αυτό με τον φόνο;»

«Δε διαβάζεις τις ωραίες, μικρές αγγλικές σκανδαλοθηρικές εφημερίδες. Αυτές με τις αστείες ιστορίες που γράφουν *ένα μικρό ποντίκι άκουσε... ή ένα πουλάκι θέλει να μάθει... Δες εδώ*».

Ακολούθησα το κοντόχοντρο δάχτυλό του που διέτρεχε την παράγραφο: *...αν ο ξένος πρίγκιπας και η διάσημη χορεύτρια είναι πραγματικά της ίδιας τάξης! Και αν της κυρίας της άρεσε το νέο διαμαντένιο δαχτυλίδι της!*

«Και τώρα, για να επιστρέψω στην τόσο δραματική αφήγησή σου», είπε ο Πουαρό. «Η μαντμαζέλ Σενκλέρ είχε λιποθυμήσει στο χαλί του σαλονιού του Ντέιζμιντ, αν θυμάσαι».

Ανασήκωσα τους ώμους.

«Με το που η μαντμαζέλ συνήλθε και ψιθύρισε τα πρώτα λόγια της, οι δύο άνδρες της οικογένειας Όγκλαντερ έφυγαν, ο ένας για να φέρει τον γιατρό να την εξετάσει, αφού ήταν εμφανές ότι είχε υποστεί σοκ, και ο άλλος για να πάει στο αστυνομικό τμήμα όπου, αφού διηγήθηκε την ιστορία, συνόδευσε την αστυνομία στη Μον Ντεζίρ, την εκπληκτική βίλα του κυρίου Ρίντμπερν, που βρίσκεται σε μικρή απόσταση από το σπίτι τους. Εκεί βρήκαν τον διάσημο άνδρα, ο οποίος, παρεμπιπτόντως, δεν έχει και την καλύτερη φήμη, σωριασμένο στο πάτωμα της βιβλιοθήκης, με το πίσω μέρος του κεφαλιού του σπασμένο σαν τσόφλι αυγού.

«Όμως σου έκοψα την αφήγηση», είπε καλοσυνάτα ο Πουαρό. «Με συγχωρείς, σε παρακαλώ... Α, έφτασε και ο M. le Prince!»

Ο διακεκριμένος επισκέπτης μας αναγγέλθηκε με τον τίτλο κόμης Φίοντορ. Ήταν νεαρός, με παράξενο παρουσιαστικό, ψηλός, ενθουσιώδης, με ισχνό σαγόνι, το φημισμένο στόμα των Μάρανμπεργκ, και με σκούρα μάτια διάπυρα όπως τα μάτια κάποιου φανατικού.

«Μεσιέ Πουαρό;»

Ο φίλος μου υποκλίθηκε.

«Μεσιέ, έχω τρομερό πρόβλημα, μεγαλύτερο απ' ό,τι μπορώ να εκφράσω...»

Ο Πουαρό κούνησε το χέρι του. «Κατανοώ την αγωνία σας. Η μαντμαζέλ Σενκλέρ είναι πολύ αγαπητή σας φίλη, έτσι δεν είναι;»

«Ελπίζω να την κάνω σύζυγό μου», απάντησε ο πρίγκιπας απλά.

Ο Πουαρό ανασηκώθηκε στην καρέκλα του και τα μάτια του άνοιξαν.

«Δεν είμαι ο πρώτος στην οικογένειά μου που κάνει μοργανατικό γάμο», συνέχισε ο πρίγκιπας. «Και ο αδελφός μου ο Αλέξανδρος παράκουσε τον αυτοκράτορα. Πλέον ζούμε σε πιο φωτισμένες εποχές, ελεύθεροι από παλιές προκαταλήψεις που είχαν να κάνουν με τις κάστες. Άλλωστε, στην πραγματικότητα η μαντμαζέλ

Σενκλέρ είναι απόλυτα ίση μαζί μου κοινωνικά. Έχετε ακούσει τις φήμες για το παρελθόν της;»

«Υπάρχουν πολλές ρομαντικές ιστορίες για την καταγωγή της... κάτι καθόλου ασυνήθιστο με τις διάσημες χορεύτριες. Έχω ακούσει ότι ήταν κόρη Ιρλανδέζας παραδουλεύτρας, ενώ μια άλλη ιστορία λέει ότι η μητέρα της ήταν μεγάλη δούκισσα στη Ρωσία».

«Η πρώτη ιστορία είναι, φυσικά, ανοησία», είπε ο νεαρός. «Όμως η δεύτερη είναι αλήθεια. Αν και έχει πάρει όρκο μυστικότητας, αυτό με άφησε να υποθέσω η Βάλερι. Άλλωστε, το αποδεικνύει ασυνείδητα με χίλιους τρόπους. Πιστεύω στην κληρονομικότητα, μεσιέ Πουαρό».

«Κι εγώ», είπε σκεπτικός εκείνος. «Έχω δει παράξενα πράγματα που έχουν να κάνουν με αυτή... moi qui vous parle... Αλλά στο θέμα μας, M. le Prince. Τι θέλετε από μένα; Τι φοβάστε; Μπορώ να μιλήσω ελεύθερα, έτσι δεν είναι; Υπάρχει κάτι που να συνδέει τη μαντμαζέλ Σενκλέρ με τον φόνο; Φυσικά, γνώριζε τον Ρίντμπερν...»

«Ναι. Διατεινόταν ότι είναι ερωτευμένος μαζί της».

«Κι εκείνη;»

«Δεν είχε τίποτα να του πει».

Ο Πουαρό τον κοίταξε έντονα. «Είχε κανέναν λόγο να τον φοβάται;»

Ο νεαρός δίστασε. «Υπήρξε ένα περιστατικό. Ξέρετε τη Ζάρα, το μέντιουμ;»

«Όχι».

Ο πρίγκιπας έκανε μια απότομη παύση. «Τώρα καταλαβαίνετε την ταραχή μου όταν άνοιξα την εφημερίδα σήμερα το πρωί. Μήπως η Βάλερι, σε μια στιγμή τρέλας... ω, είναι αδύνατον!

»Είναι υπέροχη. Πρέπει να τη συμβουλευτείτε κάποια στιγμή. Εγώ και η Βάλερι την επισκεφθήκαμε την προηγούμενη εβδομάδα. Μας έριξε τα χαρτιά. Μίλησε στη Βάλερι για δυσκολίες, για σύννεφα που μαζεύονται: ύστερα γύρισε το τελευταίο χαρτί... κάλυμμα το αποκαλούν. Ήταν ο Ρήγας Σπαθί. Λέει στη Βάλερι: *Na προσέχεις. Υπάρχει ένας άνδρας που σε έχει υπό τον έλεγχό του. Τον φο-*

*βάσαι... μέσω αυτού βρίσκεσαι σε μεγάλο κίνδυνο. Ξέρεις ποιον εν-
νοώ; Η Βάλερι είχε καταχλομιάσει. Έγνεψε και είπε: Ναι, ναι, ξέρω.
Σε λίγο φύγαμε. Τα τελευταία λόγια της Ζάρα στη Βάλερι ήταν: Να
προσέχεις τον Ρήγα Σπαθί. Κινδυνεύεις!* Ρώτησα τη Βάλερι. Δε μου
έλεγε τίποτα· με διαβεβαίωσε ότι όλα είναι καλά. Αλλά τώρα, με-
τά τη χθεσινή νύχτα, είμαι πιο βέβαιος από ποτέ ότι στον Ρήγα Σπα-
θί η Βάλερι είδε τον Ρίντμπερν και ότι αυτός ήταν ο άνδρας που
φοβόταν».

Ο Πουαρό σκώθηκε από τη θέση του και χτύπησε με καλοσύ-
νη τον νεαρό στην πλάτη. «Μη στενοχωριέστε, σας παρακαλώ.
Αφήστε το πάνω μου».

«Θα πάτε στο Στρέταμ; Υποθέτω είναι ακόμη εκεί, στο Ντέιζι-
μιντ... συντετριμμένη από το σοκ».

«Θα πάω αμέσως».

«Έχω κανονίσει τα πάντα μέσω της πρεσβείας. Θα σας επιτρέ-
ψουν την πρόσβαση παντού».

«Τότε αναχωρούμε! Χέιστινγκς, θα με συνοδεύσεις; Au revoir,
M. le Prince».

Η Μον Ντεζίρ ήταν μια υπέροχη βίλα, εξαιρετικά μοντέρνα και άνε-
τη. Ένα ιδιωτικό δρομάκι οδηγούσε από τον κεντρικό δρόμο στη
βίλα και πανέμορφοι κήποι εκτεινόταν πίσω από το σπίτι για αρ-
κετά στρέμματα.

Με το που αναφέραμε το όνομα του πρίγκιπα Παύλου, ο μπά-
τλερ που άνοιξε την πόρτα μάς πήγε αμέσως στον τόπο της τρα-
γωδίας. Η βιβλιοθήκη ήταν ένα μεγαλοπρεπές δωμάτιο που εκτει-
νόταν κατά μήκος ολόκληρης της μιας πλευράς της έπαυλης, από
το μπροστινό ως το πίσω μέρος της, με μια μπαλκονόπορτα σε κά-
θε άκρη – η μία έβλεπε στο μπροστινό ιδιωτικό δρομάκι και η άλ-
λη στον κήπο. Το πτώμα είχε βρεθεί στην κόγχη της μπαλκονόπορ-
τας που έβλεπε στον κήπο. Είχε απομακρυνθεί πρόσφατα, όταν η
αστυνομία ολοκλήρωσε τις έρευνές της.

«Τι ενοχλητικό», ψιθύρισα στον Πουαρό. «Ποιος ξέρει πόσα στοιχεία κατέστρεψαν...»

Ο μικρόσωμος φίλος μου χαμογέλασε. «Χα! Μα πόσες φορές πρέπει να σου πω ότι τα στοιχεία έρχονται από μέσα; Στα μικρά φαιά κύτταρα του εγκεφάλου βρίσκεται η λύση κάθε μυστηρίου».

Γύρισε στον μπάτλερ. «Υποθέτω ότι, εκτός από τη μετακίνηση του πτώματος, το δωμάτιο έχει μείνει ανέγγιχτο...»

«Μάλιστα, κύριε. Είναι ακριβώς όπως όταν ήρθε η αστυνομία χθες το βράδυ».

«Αυτές οι κουρτίνες, λοιπόν. Βλέπω πως, όταν κλείνουν, καλύπτουν ολόκληρη την εσοχή της μπαλκονόπορτας. Είναι ίδιες και στην άλλη μπαλκονόπορτα. Ήταν κλειστές χθες βράδυ;»

«Μάλιστα, κύριε, τις κλείνω κάθε βράδυ».

«Τότε θα πρέπει να τις άνοιξε ο Ρίντμπερν...»

«Υποθέτω, κύριε».

«Γνώριζες ότι ο κύριός σου περίμενε επισκέπτη χθες βράδυ;»

«Δεν είπε τίποτα, κύριε. Όμως διάταξε να μην τον ενοχλήσει κανείς μετά το γεύμα. Βλέπετε, κύριε, υπάρχει μια πόρτα που οδηγεί από τη βιβλιοθήκη, έξω, στην πλαϊνή βεράντα του σπιτιού. Από εκεί θα μπορούσε να βάλει οποιονδήποτε στο σπίτι».

«Το συνήθιζε αυτό;»

Ο μπάτλερ έβηξε διακριτικά. «Έτσι πιστεύω, κύριε».

Ο Πουαρό πλησίασε την εν λόγω πόρτα. Ήταν ξεκλειδωτη. Βγήκε έξω στη βεράντα, που στα δεξιά της συνόρευε με το ιδιωτικό δρομάκι και στα αριστερά της κατέληγε σε έναν τοίχο από κόκκινα τούβλα.

«Ο οπωρώνας, κύριε. Υπάρχει μια πόρτα που οδηγεί στον οπωρώνα λίγο πιο κάτω, αλλά είναι πάντοτε κλειδωμένος στις έξι η ώρα».

Ο Πουαρό έγνεψε και ξαναμπήκε στη βιβλιοθήκη, με τον μπάτλερ να τον ακολουθεί.

«Δεν ακούσατε τίποτα από όσα έγιναν χθες βράδυ;»

«Ναι, κύριε, ακούσαμε φωνές στη βιβλιοθήκη λίγο πριν από τις

εννέα. Αλλά αυτό δεν ήταν ασυνήθιστο, ιδιαίτερα όταν επρόκειτο για γυναικεία φωνή. Αλλά, φυσικά, όταν ήμασταν όλοι στην αίθουσα προσωπικού, στην άλλη άκρη του σπιτιού, δεν ακούσαμε τίποτε απολύτως. Και τότε, γύρω στις έντεκα η ώρα, ήρθε η αστυνομία».

«Πόσες φωνές άκουσες;»

«Δεν μπορώ να πω, κύριε. Μόνο της κυρίας διέκρινα».

«Αχά!»

«Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά ο δρ Ράιαν βρίσκεται ακόμη στο σπίτι, αν επιθυμείτε να τον δείτε».

Δεχθήκαμε με μεγάλη προθυμία και σε μερικά λεπτά ο γιατρός, ένας πρόσχαρος μεσήλικας, ήρθε και έδωσε στον Πουαρό όλες τις πληροφορίες που χρειαζόταν. Το πτώμα του Ρίντμπερν ήταν σωριασμένο κοντά στην μπαλκονόπορτα, με το κεφάλι δίπλα στο μαρμάρινο κάθισμα της μπαλκονόπορτας. Έφερε δύο τραύματα, το ένα ανάμεσα στα μάτια και το άλλο, το μοιραίο, στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

«Το πτώμα βρέθηκε ανάσκελα;»

«Ναι. Ορίστε το σημάδι». Έδειξε έναν μικρό σκουρόχρωμο λεκέ στο πάτωμα.

«Δεν μπορεί το τραύμα στο πίσω μέρος του κεφαλιού να προκλήθηκε από την πρόσκρουση στο πάτωμα;»

«Αδύνατον. Όποιο και αν ήταν το φονικό όπλο, διείσδυσε στο κρανίο».

Ο Πουαρό κοίταξε σκεπτικός μπροστά του. Στην κόγχη κάθε μπαλκονόπορτας υπήρχε ένα γλυπτό μαρμάρινο κάθισμα, οι βραχίονες του οποίου είχαν τη μορφή κεφαλής λιονταριού. Τα μάτια του Πουαρό έλαμψαν. «Αν υποθέσουμε ότι έπεσε προς τα πίσω στη λεοντοκεφαλή που προεξέχει και από εκεί γλίστρησε στο πάτωμα... Αυτό δε θα προκαλούσε ένα τραύμα όπως αυτό που περιγράφετε;»

«Ναι. Όμως η γωνία υπό την οποία βρέθηκε το πτώμα καθιστά αδύνατο κάτι τέτοιο. Και, άλλωστε, σίγουρα θα υπήρχαν ίχνη αίματος στο μάρμαρο του καθίσματος».

«Εκτός αν κάποιος τα σκούπισε...»

Ο γιατρός ανασήκωσε τους ώμους. «Αυτό είναι μάλλον απίθανο. Δε θα ωφελούσε κανέναν να κάνει ένα ατύχημα να φαίνεται σαν φόνος».

«Πράγματι», παραδέχθηκε ο Πουαρό. «Είναι δυνατόν οποιοδήποτε από τα χτυπήματα να το κατάφερε γυναίκα, πιστεύετε;»

«Α, αυτό αποκλείεται, θα έλεγα. Υποθέτω πως σκέφτεστε τη μαντμαζέλ Σενκλέρ...»

«Δε σκέφτομαι κανέναν απολύτως μέχρι να είμαι απόλυτα βέβαιος», απάντησε ευγενικά ο Πουαρό.

Έστρεψε την προσοχή του στην ανοικτή μπαλκονόπορτα και ο γιατρός συνέχισε να μιλάει.

«Από εδώ ξέφυγε η μαντμαζέλ Σενκλέρ. Το Ντέιζμιντ αχνοφαίνεται μέσα από τα δέντρα. Φυσικά, υπάρχουν πολλά σπίτια που βρίσκονται πιο κοντά στο μπροστινό μέρος της βίλας, στον δρόμο, όμως το Ντέιζμιντ, παρότι πιο μακριά, τυχαίνει να είναι το μόνο σπίτι που είναι ορατό από αυτή την πλευρά».

«Σας ευχαριστώ για την προσήνιά σας, γιατρέ», είπε ο Πουαρό. «Έλα, Χέιστινγκς, θα ακολουθήσουμε τα βήματα της μαντμαζέλ».

Με τον Πουαρό να προπορεύεται, κατηφορίσαμε μέσα από τον κήπο, βγήκαμε από μια σιδερένια αυλόπορτα, διασχίσαμε μια μικρή έκταση πράσινου και από την καγκελόπορτα του κήπου μπήκαμε στο Ντέιζμιντ, ένα ανεπιτήδευτο μικρό σπίτι σε ένα οικόπεδο περίπου δύο στρεμμάτων. Μια μικρή σκάλα οδηγούσε σε μια μπαλκονόπορτα. Ο Πουαρό έγνεψε προς το μέρος της.

«Αυτή τη διαδρομή ακολούθησε η μαντμαζέλ Σενκλέρ. Εμείς που δε βρισκόμαστε στην ίδια επείγουσα ανάγκη είναι καλύτερα να πάμε από την μπροστινή πόρτα».

Μια υπηρέτρια μας άνοιξε, μας συνόδευσε στο σαλόνι και πήγε να βρει την κυρία Όγκλαντερ. Το σαλόνι φαινόταν ανέγγιχτο από

το προηγούμενο βράδυ. Η σχάρα του τζακιού είχε ακόμη στάχτες και το τραπέζι του μπριτζ ήταν στη μέση του σαλονιού, με τα χαρτιά του παίκτη μορ ανοικτά και των υπολοίπων κατεβασμένα. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο ψευτοστολίδια και τους τοίχους κοσμούσαν πολλά οικογενειακά πορτρέτα, το ένα ασχημότερο από το άλλο.

Ο Πουαρό τα κοίταξε με μεγαλύτερη επιείκεια από μένα και ίσωσε ένα δυο που κρέμονταν στραβά. «La famille, είναι δυνατός δεσμός, έτσι δεν είναι; Το συναίσθημα παίρνει τη θέση της καλαισθησίας».

Συμφώνησα έχοντας καρφώσει τα μάτια σε ένα οικογενειακό πορτρέτο που αποτελούνταν από έναν άνδρα με μουστάκια, μια γυναίκα με φουσκωτή φράντζα, ένα γεροδεμένο αγόρι και δυο μικρά κορίτσια που φορούσαν ένα σωρό περιττούς φιόγκους. Υπέθεσα ότι απεικόνιζε την οικογένεια Όγκλαντερ πριν από χρόνια και το μελέτησα με ενδιαφέρον.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μια νεαρή κοπέλα. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν περιποιημένα και φορούσε ένα ταμπά μπλέιζερ και μια φούστα τουϊντ.

Μας κοίταξε απορημένα. Ο Πουαρό έκανε ένα βήμα μπροστά. «Η δεσποινίς Όγκλαντερ; Συγγνώμη που σας ενοχλούμε... ιδιαίτερα έπειτα από όλα όσα περάσατε. Το συμβάν θα πρέπει να ήταν συνταρακτικό».

«Μας αναστάτωσε πολύ», παραδέχθηκε με επιφυλακτικότητα η νεαρή κοπέλα. Άρχισα να πιστεύω ότι η δεσποινίς Όγκλαντερ δεν εκτιμούσε καθόλου τις δραματικές προεκτάσεις της υπόθεσης, ότι η έλλειψη φαντασίας της ήταν μεγαλύτερη από οποιαδήποτε τραγωδία. Και επιβεβαίωσε αυτή την πεποίθησή μου όταν συνέχισε: «Ζητώ συγγνώμη για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται το σαλόνι. Οι υπηρέτες ταραάζονται με το παραμικρό».

«Εδώ καθόσασταν χθες βράδυ, n'est-ce pas?»

«Ναι, καθόμασταν και παίζαμε μπριτζ μετά το δείπνο, όταν...»

«Με συγχωρείτε... πόση ώρα παίζατε;»

«Ε...» Η δεσποινίς Όγκλαντερ σκέφτηκε για λίγο. «Δεν μπορώ

να πω. Υποθέτω ήταν γύρω στις δέκα η ώρα. Ξέρω, παίξαμε αρκετές παρτίδες».

«Κι εσείς καθόσασταν... πού;»

«Φάτσα στην μπαλκονόπορτα. Έπαιζα ζευγάρι με τη μητέρα μου και είχα αγοράσει 1 χωρίς ατού. Ξαφνικά, εντελώς απροειδοποίητα, η μπαλκονόπορτα ανοίγει και μπαίνει μέσα παραπατώντας η δεσποινίς Σενκλέρ».

«Την αναγνωρίσατε;»

«Το πρόσωπό της μου φάνηκε γνωστό».

«Βρίσκεται ακόμη εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά δε θέλει να δει κανέναν. Είναι ακόμη πολύ σοκαρισμένη».

«Νομίζω ότι εμένα θα δεχθεί να με δει. Θα της πείτε, παρακαλώ, ότι βρίσκομαι εδώ κατόπιν εκκλήσεως του πρίγκιπα Παύλου της Μαυρανίας;»

Νομίζω ότι η αναφορά στον πρίγκιπα τάραξε την έως τότε ατάραχη δεσποινίδα Όγκλαντερ. Ωστόσο, έφυγε από το σαλόνι χωρίς κανένα περαιτέρω σχόλιο και επέστρεψε σχεδόν αμέσως για να μας πει ότι η μαντμαζέλ Σενκλέρ θα μας δεχόταν στο δωμάτιό της.

Την ακολουθήσαμε στον επάνω όροφο και μπήκαμε σε μια αρκετά μεγάλη φωτεινή κρεβατοκάμαρα. Ξαπλωμένη σε έναν καναπέ δίπλα στο παράθυρο ήταν μια γυναίκα που γύρισε το κεφάλι όταν μπήκαμε. Η αντίθεση ανάμεσα στις δύο γυναίκες μου έκανε αμέσως εντύπωση, ιδιαίτερα γιατί στα χαρακτηριστικά καθαυτά και στα χρώματα έμοιαζαν – αλλά, Θεέ μου, τι διαφορά! Κάθε ματιά και χειρονομία της Βάλερι Σενκλέρ ήταν δραματική. Φαινόταν να εκπέμπει έναν αέρα ρομαντισμού. Μια κόκκινη φανελένια ρόμπα κάλυπτε τα πόδια της – ομολογουμένως ένα πολύ απλό ένδυμα· αλλά η γοητεία της προσωπικότητάς της το προίκιζε με μια εξωτική ποιότητα και έμοιαζε σαν λαμπερή, χρωματιστή ανατολίτικη ρόμπα.

Τα μεγάλα σκουρόχρωμα μάτια της καρφώθηκαν στον Πουαρό.

«Σας στέλνει ο Παύλος;» Η φωνή της ταίριαζε με την όψη της ήταν νηχή και νωθρή.

«Μάλιστα, μαντμαζέλ. Βρίσκομαι εδώ υπό τις υπηρεσίες του... και υπό τις δικές σας».

«Τι θέλετε να σας πω;»

«Όλα όσα συνέβησαν χθες βράδυ. Όλα όμως!»

Χαμογέλασε αποκαμωμένη.

«Πιστεύετε ότι θα πω ψέματα; Δεν είμαι ηλίθια. Βλέπω πολύ καλά ότι δεν μπορεί να μείνει τίποτα κρυφό. Γνώριζε ένα μυστικό μου ο άνδρας που πέθανε. Με απειλούσε. Για χάρη του Παύλου προσπάθησα να τα βρω μαζί του. Δε θα διακινδύνευα να χάσω τον Παύλο... Τώρα που είναι νεκρός, είμαι ασφαλής. Παρ' όλα αυτά, δεν τον σκότωσα εγώ».

Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας. «Δε χρειάζεται να μου το πείτε αυτό, μαντμαζέλ. Τώρα διηγηθείτε μου τι συνέβη χθες βράδυ».

«Του πρόσφερα χρήματα. Φαινόταν πρόθυμος να διαπραγματευτεί μαζί μου. Μου είπε να τον συναντήσω χθες βράδυ στις εννιά. Θα πήγαινα στη Μον Ντεζίρ. Ήξερα το σπίτι: είχα ξαναπάει. Θα έκανα τον γύρο και θα έμπαινα από την πλαϊνή πόρτα στη βιβλιοθήκη, για να μη με δουν οι υπηρέτες».

«Με συγχωρείτε, μαντμαζέλ, αλλά δε φοβόσασταν να πάτε μόνη σας μες στη νύχτα;»

Δίστασε λίγο προτού απαντήσει ή ήταν η ιδέα μου;

«Ίσως να φοβόμουν. Αλλά βλέπετε, δεν μπορούσα να ζητήσω σε κανέναν να έρθει μαζί μου. Και ήμουν απελπισμένη. Ο Ρίντμπερν μου άνοιξε και μπήκα στη βιβλιοθήκη. Ω, τι άνθρωπος! Χαίρομαι που είναι νεκρός! Έπαιξε μαζί μου όπως η γάτα με το ποντίκι. Με χλεύαζε. Τον ικέτευα και τον παρακαλούσα γονυπετής. Του πρόσφερα όλα τα κοσμήματα που έχω. Αλλά μάταια! Τότε μου ανακοίνωσε τους όρους του. Ενδεχομένως φαντάζεστε ποιοι ήταν. Αρνήθηκα. Του είπα τι γνώμη είχα γι' αυτόν. Του τα έσουρα. Εκείνος παρέμεινε ήρεμος και χαμογελαστός. Και τότε, όταν επιτέλους σίωπησα, ακούστηκε ένας ήχος... πίσω από την κουρτίνα της μπαλκονόπορτας... Τον άκουσε κι εκείνος. Πλησίασε στις κουρτίνες και τις

άνοιξε απότομα. Πίσω τους ήταν κρυμμένος ένας άνδρας... ένας απαίσιος άνδρας που έμοιαζε με αλήτη. Χτύπησε τον Ρίντμπερν... τον ξαναχτύπησε κι έπεσε κάτω. Ο αλήτης με άρπαξε με το αιματοβαμμένο χέρι του. Κατάφερα και του ξέφυγα, ξεγλίστρησα από την μπαλκονόπορτα και έτρεξα να σωθώ. Ύστερα διέκρινα τα φώτα και έτρεξα προς αυτό το σπίτι. Τα στόρια ήταν σηκωμένα και είδα μια παρέα να παίζει μπριτζ. Σχεδόν σωριάστηκα στο σαλονάκι. Το μόνο που κατάφερα να ξεστομίσω ήταν *Φόνος!* και ύστερα όλα μαύρισαν...»

«Σας ευχαριστώ, μαντμαζέλ. Θα πρέπει να κλονίστηκαν πολύ τα νεύρα σας. Όσο γι' αυτόν τον αλήτη, μπορείτε να τον περιγράψετε; Θυμάστε τι φορούσε;»

«Όχι... έγιναν όλα πολύ γρήγορα. Αλλά, αν τον έβλεπα, θα τον αναγνώριζα αμέσως. Το πρόσωπό του έχει αποτυπωθεί στον νου μου».

«Μια τελευταία ερώτηση, μαντμαζέλ. Οι κουρτίνες της άλλης μπαλκονόπορτας που βλέπει στο ιδιωτικό δρομάκι ήταν κλειστές;»

Για πρώτη φορά μια σαστισμένη έκφραση απλώθηκε στο πρόσωπο της χορεύτριας. Έμοιαζε σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί.

«Eh bien, mademoiselle?»

«Νομίζω... είμαι σχεδόν βέβαιη... ναι, είμαι απολύτως βέβαιη. Δεν ήταν κλειστές».

«Περίεργο αυτό, αφού οι άλλες ήταν. Δεν πειράζει. Δεν είναι πολύ σημαντικό, θα έλεγα. Θα μείνετε εδώ αρκετές μέρες, μαντμαζέλ;»

«Ο γιατρός πιστεύει ότι θα είμαι σε θέση να επιστρέψω στην πόλη αύριο». Κοίταξε τριγύρω το δωμάτιο. Η δεσποινίς Όγκλαντερ είχε φύγει. «Αυτοί οι άνθρωποι είναι πολύ καλοί... αλλά δεν ανήκουν στον κόσμο μου. Τους αναστατώνω! Κι εμένα... να, δε μου αρέσει η μπουρζουαζία!»

Τα λόγια της έκρυβαν ένα αμυδρό ίχνος πικρίας.

Ο Πουαρό έγενεψε. «Καταλαβαίνω. Ελπίζω να μη σας κούρασα υπερβολικά με τις ερωτήσεις μου...»

«Καθόλου, κύριε. Θέλω να μάθει τα πάντα ο Παύλος το συντομότερο δυνατόν».

«Τότε σας εύχομαι καλημέρα, μαντμαζέλ».

Καθώς έφευγε από το δωμάτιο, ο Πουαρό κοντοστάθηκε και όρμησε σε ένα ζευγάρι λουστρίνια. «Δικά σας, μαντμαζέλ;»

«Μάλιστα, κύριε. Μόλις τα καθάρισαν και μου τα έφεραν».

«Αχά!» είπε ο Πουαρό, καθώς κατεβαίναμε τις σκάλες. «Φαίνεται ότι οι υπηρέτες δεν ήταν πολύ ταραγμένοι για να καθαρίσουν τα υποδήματα, αλλά τη σχάρα του τζακιού την ξέχασαν. Λοιπόν, mon ami, αρχικά φαίνεται να υπήρχαν ένα δυο ενδιαφέροντα σημεία, αλλά πολύ φοβάμαι ότι πρέπει να θεωρούμε την υπόθεση τελειωμένη. Όλα φαίνονται αρκετά απλά».

«Και ο δολοφόνος;»

«Ο Ηρακλής Πουαρό δεν κυνηγάει αλήτες», απάντησε ο φίλος μου με στόμφο.

Η δεσποινίς Όγκλαντερ ήρθε και μας βρήκε στο χολ. «Μπορείτε να περιμένετε παρακαλώ λίγο στο σαλόνι, θέλει να σας μιλήσει η μητέρα».

Το σαλονάκι ήταν ακόμη ανέγγιχτο και ο Πουαρό μάζεψε τα τραπεζομάντιλα και άρχισε να τα ανακατεύει με τα μικροσκοπικά χέρια του, που είχαν πάντοτε προσεκτικό μανικιούρ.

«Ξέρεις τι νομίζω, φίλε μου;»

«Όχι», απάντησα ανυπόμονα.

«Νομίζω ότι η δεσποινίς Όγκλαντερ έκανε λάθος που αγόρασε 1 χωρίς στού. Έπρεπε να είχε αγοράσει 3 πίκες».

«Πουαρό! Δεν υποφέρεσαι!;»

«Mon Dieu, δεν μπορώ να μιλάω μόνο για εγκλήματα!»

Ξαφνικά σφίχτηκε. «Χέιστινγκς... Χέιστινγκς! Κοίτα! Ο Ρήγας Σπαθί λείπει από την τράπουλα!»

«Η Ζάρα!» αναφώνησα.

«Τι;» Δε φάνηκε να καταλαβαίνει τον υπαινιγμό μου. Εντελώς

μηχανικά ίσωσε τα χαρτιά και τα έβαλε στη θήκη τους. Το πρόσωπό του ήταν πολύ σοβαρό.

«Χέιστινγκς», είπε τελικά, «εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό, παραλίγο να υποπέσω σε μεγάλο, σε πάρα πολύ μεγάλο σφάλμα».

Τον κοίταξα ξαφνιασμένος, χωρίς όμως να καταλαβαίνω τίποτα.

«Πρέπει να ξεκινήσουμε από την αρχή, Χέιστινγκς. Ναι, πρέπει να ξεκινήσουμε πάλι από την αρχή. Αλλά αυτή τη φορά δε θα σφάλουμε».

Τον διέκοψε η είσοδος μιας όμορφης, μεσήλικης γυναίκας. Στο χέρι της κρατούσε μερικά τεφτέρια. Ο Πουαρό τής υποκλίθηκε.

«Καταλαβαίνω ότι είστε φίλος... ε... της δεσποινίδος Σενκκλέρ...»

«Με στέλνει ένα φίλος της, μαντάμ».

«Α, κατάλαβα. Νόμιζα ότι ίσως...»

Ο Πουαρό κούνησε απότομα το χέρι, δείχνοντας το παράθυρο.

«Τα στόρια σας δεν ήταν κατεβασμένα χθες βράδυ;»

«Όχι... γι' αυτό, υποθέτω, η δεσποινίς Σενκκλέρ είδε τα φώτα τόσο καθαρά».

«Χθες βράδυ είχε φεγγάρι. Αναρωτιέμαι πώς δεν είδατε τη μανταζέλ Σενκκλέρ, παρότι καθόσασταν φάτσα στην μπαλκονόπορτα...»

«Υποθέτω ότι ήμασταν απορροφημένοι στο παιχνίδι. Δε μας έχει ξανασυμβεί κάτι παρόμοιο...»

«Αυτό το πιστεύω απόλυτα, μαντάμ. Και θα σας καθησυχάσω. Η μανταζέλ Σενκκλέρ φεύγει αύριο».

«Α!» Το πρόσωπο της καλοσυνάτης κυρίας καθάρισε.

«Και σας εύχομαι καλημέρα, μαντάμ».

Όταν βγήκαμε από την εξώπορτα, μια υπηρέτρια σκούπιζε τη σκάλα. Ο Πουαρό τής μίλησε.

«Εσύ καθάρισες τα υποδήματα της νεαρής κοπέλας που είναι φιλοξενούμενη στο επάνω δωμάτιο;»

Η υπηρέτρια κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Όχι, κύριε. Δε νομίζω να καθαρίστηκαν».

«Και ποιος τα καθάρισε τότε;» ρώτησα τον Πουαρό, καθώς περπατούσαμε στον δρόμο.

«Κανείς. Δε χρειάζονταν καθάρισμα».

«Να δεχθώ ότι δε θα λερώνονταν από το περπάτημα στον δρόμο ή στο μονοπάτι γιατί είχε καλοκαιρία εκείνη τη νύχτα. Αλλά, αφού η δεσποινίς Σενκλέρ πέρασε από τον κήπο με το ψηλό γρασίδι, έπρεπε να είχαν λερωθεί».

«Ναι», είπε ο Πουαρό με ένα παράξενο χαμόγελο. «Σε αυτή την περίπτωση, συμφωνώ, θα είχαν λερωθεί».

«Μα...»

«Κάνε μισή ώρα υπομονή, φίλε μου. Επιστρέφουμε στη Μον Ντεζίρ».

Η επανεμφάνισή μας φάνηκε να ξαφνιάζει τον μπάτλερ, αλλά δεν έφερε αντίρρηση όταν ζητήσαμε να πάμε ξανά στη βιβλιοθήκη.

«Ε, Πουαρό, λάθος μπαλκονόπορτα», φώναξα, όταν κατευθύνθηκε προς εκείνη που έβλεπε στο ιδιωτικό δρομάκι.

«Δε νομίζω, φίλε μου. Δες εδώ». Έδειξε τη μαρμάρινη λεοντοκεφαλή. Πάνω της είχε έναν αμυδρό λεκέ. Γύρισε και με το δάχτυλό του έδειξε έναν παρόμοιο λεκέ στο γυαλισμένο πάτωμα.

«Κάποιος έριξε γροθιά στον Ρίντμπερν ανάμεσα στα μάτια. Έπεσε προς τα πίσω στη μαρμάρινη λεοντοκεφαλή που προεξείχε, και σωριάστηκε στο πάτωμα. Ύστερα, τον έσυραν ως την άλλη μπαλκονόπορτα και άφησαν εκεί το πτώμα του, όχι ακριβώς υπό την ίδια γωνία, όπως συμπεραίνουμε από τα ευρήματα του γιατρού».

«Μα γιατί να κάνουν κάτι τέτοιο; Φαίνεται εντελώς περιττό».

«Αντιθέτως, ήταν ουσιώδες. Επίσης, είναι το κλειδί που αποκαλύπτει την ταυτότητα του δολοφόνου... αν και, παρεμπιπτόντως, δεν είχε καμία πρόθεση να σκοτώσει τον Ρίντμπερν και, επομένως, μάλλον δεν επιτρέπεται να τον αποκαλούμε δολοφόνο. Πρέπει να είναι πολύ δυνατός άνθρωπος!»

«Επειδή έσυρε το πτώμα πάνω στο πάτωμα;»

«Όχι μόνο. Ήταν ενδιαφέρουσα υπόθεση. Αν και σχεδόν γελοιοποιήθηκα».

«Εννοείς ότι τελείωσε; Ότι ξέρεις τα πάντα;»

«Ναι».

Τότε θυμήθηκα κάτι. «Όχι», αναφώνησα. «Υπάρχει ένα πράγμα που δεν ξέρεις!»

«Τι;»

«Πού είναι ο Ρήγας Σπαθί!»

«Ε; Αυτό είναι φαιδρό! Πολύ φαιδρό, φίλε μου».

«Γιατί;»

«Γιατί είναι στην τσέπη μου!» είπε και έβγαλε το τραπουλόχαρτο με μια πομπώδη χειρονομία.

«Μα!» είπα αποκαρδιωμένα. «Πού τον βρήκες; Εδώ;»

«Δεν ήταν τίποτα το μυστηριώδες. Απλά δεν τον είχαν βγάλει μαζί με τα υπόλοιπα χαρτιά. Ήταν στο κουτί».

«Χμ! Όπως και να 'χει, σου έδωσε μια ιδέα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, φίλε μου. Υποβάλλω τα σέβη μου στην Αυτού Μεγαλειότητα».

«Και στη μαντάμ Ζάρα!»

«Α, ναι... στην κυρία επίσης».

«Λοιπόν, τι θα κάνουμε τώρα;»

«Θα γυρίσουμε στην πόλη. Αλλά πρώτα πρέπει να πω δυο κουβέντες με μια κυρία στο Ντέιζμιντ».

Μας άνοιξε την πόρτα η ίδια μικροκαμωμένη υπηρέτρια.

«Παίρνουν το μεσημεριανό τους τώρα, κύριε! Εκτός αν ήρθατε να δείτε τη δεσποινίδα Σενκλέρ που αναπαύεται».

«Μου αρκεί να δω την κυρία Όγκλαντερ για μερικά λεπτά. Θα την ενημερώσετε;»

Μας οδήγησε στο σαλόνι για να περιμένουμε. Καθώς περνούσαμε την τραπεζαρία, είδα φευγαλέα την οικογένεια, μαζί με δύο μεγάλους, γεροδεμένους άνδρες, ο ένας με μουστάκι, ο άλλος και με γενειάδα.

Έπειτα από μερικά λεπτά μπήκε στο σαλόνι η κυρία Όγκλαντερ κοιτάζοντας απορημένα τον Πουαρό που υποκλίθηκε.

«Μαντάμ, εμείς, στη χώρα μου, τρέφουμε μεγάλη στοργή και πο-

λύ μεγάλο σεβασμό για τη μητέρα. Η mère de famille είναι το παν!»

Η κυρία Όγκλαντερ φάνηκε να ξαφνιάζεται με την εισαγωγή.

«Γι' αυτό τον λόγο ήρθα, για να καθουσιάσω την αγωνία μιας μητέρας. Ο δολοφόνος του κυρίου Ρίντμπερν δε θα βρεθεί. Μη φοβάστε. Σας το λέω εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό. Έχω δίκιο, έτσι δεν εί-ναι; Ή μήπως θα έπρεπε να καθουσιάσω τη σύζυγο;»

Για μια στιγμή απλώθηκε σιωπή. Η κυρία Όγκλαντερ φαινόταν να κοιτάζει διερευνητικά τον Πουαρό. Τελικά μίλησε σιγανά. «Δεν ξέρω πώς το γνωρίζετε... αλλά, ναι, έχετε δίκιο».

Ο Πουαρό έγνεψε βαρύθυμα. «Τελείωσε, μαντάμ. Αλλά μην ανησυχείτε. Οι Άγγλοι αστυνομικοί δεν έχουν τα μάτια του Ηρακλή Πουαρό». Χτύπησε με το νύχι του το οικογενειακό πορτρέτο που κρεμόταν στον τοίχο.

«Είχατε κι άλλη κόρη κάποτε. Έχει πεθάνει, μαντάμ;»

Απλώθηκε πάλι σιωπή και η κυρία Όγκλαντερ συνέχισε να τον κοιτάζει διερευνητικά. Ύστερα απάντησε: «Ναι, είναι νεκρή».

«Αχά!» αναφώνησε ο Πουαρό. «Πρέπει να επιστρέψουμε στην πόλη. Επιτρέπετε να ξαναβάλω τον Ρήγα Σπαθί στην τράπουλα; Ήταν το μόνο λάθος σας. Καταλαβαίνετε... να παίζετε μπιριτζια πε-ρίπου μία ώρα μόνο με πενήντα ένα χαρτιά... οποιοσδήποτε γνω-ρίζει έστω και λίγο το παιχνίδι δε θα το πίστευε στιγμή! Bonjour!»

Περπατούσαμε τώρα προς τον σταθμό.

«Και τώρα, φίλε μου», είπε ο Πουαρό, «τα βλέπεις όλα!»

«Δε βλέπω τίποτα! Ποιος σκότωσε τον Ρίντμπερν;»

«Ο Τζον Όγκλαντερ ο νεότερος. Δεν ήμουν βέβαιος αν το είχε κάνει ο πατέρας ή ο γιος, αλλά εστίασα στον γιο, όντας ο νεότερος και άρα ο δυνατότερος. Αναγκαστικά ήταν ένας από τους δύο λό-γω της μπαλκονόπορτας».

«Γιατί;»

«Υπήρχαν τέσσερις έξοδοι από τη βιβλιοθήκη: δύο πόρτες, δύο μπαλκονόπορτες. Όμως προφανώς μόνο μία πληρούσε τις προϋ-ποθέσεις. Οι τρεις άλλες έξοδοι έβγαζαν στο μπροστινό μέρος του σπιτιού, κατευθείαν ή εμμέσως. Η τραγωδία έπρεπε να λάβει χώρα

στην πίσω μπαλκονόπορτα, προκειμένου να φανεί ότι η Βάλερι Σενκλέρ πήγε τυχαία στο σπίτι των Όγκλαντερ. Φυσικά, πράγματι λιποθύμησε και την κουβάλησε στους ώμους ο Τζον Όγκλαντερ. Γι' αυτό είπα ότι πρέπει να είναι πολύ δυνατός».

«Δηλαδή πήγαν μαζί ως εκεί;»

«Ναι. Θυμάσαι τον δισταγμό της Βάλερι, όταν ρώτησα αν φοβόταν να πάει μόνη της στο σπίτι του Ρίντμπερν; Ο Τζον Όγκλαντερ πήγε μαζί της... κάτι που φαντάζομαι εκνεύρισε περισσότερο τον Ρίντμπερν. Καβγάδισαν και ήταν μάλλον κάποια προσβολή που εξαπέλυσε κατά της Βάλερι, που έκανε τον Όγκλαντερ να τον χτυπήσει. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις».

«Αλλά γιατί το μπριτζ;»

«Το μπριτζ προϋποθέτει τέσσερις παίκτες. Κάτι τόσο απλό είναι πολύ πειστικό. Ποιος θα μπορούσε να υποθέσει ότι όλο το βράδυ υπήρχαν μόνον τρία άτομα στο σαλονάκι;»

Ήμουν ακόμη μπερδεμένος.

«Ένα πράγμα δεν καταλαβαίνω. Τι σχέση έχουν οι Όγκλαντερ με τη χορεύτρια Βάλερι Σενκλέρ;»

«Α, αυτό αναρωτιέμαι πώς δεν το κατάλαβες, παρότι κοίταξες τόση ώρα το οικογενειακό πορτρέτο στον τοίχο... περισσότερη από μένα. Η άλλη κόρη της κυρίας Όγκλαντερ μπορεί να είναι νεκρή για την οικογένειά της, αλλά ο υπόλοιπος κόσμος την ξέρει ως Βάλερι Σενκλέρ!»

«Τι;»

«Δεν παρατήρησες την ομοιότητα, όταν είδες τις δύο αδελφές μαζί;»

«Όχι», ομολόγησα. «Το μόνο που σκέφτηκα ήταν πόσο εξαιρετικά διαφορετικές ήταν».

«Επειδή ο νους σου είναι υπερβολικά ανοιχτός σε εξωτερικές, ρομαντικές εντυπώσεις, αγαπητέ μου Χέιστινγκς. Τα χαρακτηριστικά τους είναι σχεδόν ολόιδια. Το ίδιο και τα χρώματά τους. Το ενδιαφέρον είναι ότι η Βάλερι ντρέπεται για την οικογένειά της και η οικογένειά της για εκείνη. Παρ' όλα αυτά, σε μια στιγμή ανάγκης

στράφηκε στον αδελφό της για βοήθεια και, όταν τα πράγματα πήγαν στραβά, στήριξαν ο ένας τον άλλον με αξιοσημείωτο τρόπο. Η δύναμη της οικογένειας είναι κάτι θαυμαστό. Όλοι σε αυτή την οικογένεια ξέρουν από υποκριτική. Από εκεί πήρε το θεατρικό ταλέντο της η Βάλερι. Όπως και ο πρίγκιπας Παύλος, πιστεύω κι εγώ στην κληρονομικότητα! Ξεγέλασαν ακόμη κι εμένα! Αν δεν ήταν μία ευνοϊκή σύμπτωση και η ερώτηση-παγίδα που έκανα στην κυρία Όγκλαντερ, με την οποία την οδήγησα να πέσει σε αντίφαση με την περιγραφή της κόρης της για το πώς κάθονταν, η οικογένεια Όγκλαντερ θα είχε νικήσει τον Ηρακλή Πουαρό».

«Τι θα πούμε στον πρίγκιπα;»

«Ότι η Βάλερι δε θα μπορούσε να είχε διαπράξει τον φόνο και ότι αμφιβάλλω αν ο αλήτης θα βρεθεί ποτέ. Επίσης, να μεταφέρει τις φιλοφρονήσεις μου στη Ζάρα! Παράξενη σύμπτωση αυτή! Θα ονομάσω αυτή τη μικρή υπόθεση Περιπέτεια του Ρήγα Σπαθί. Πώς σου φαίνεται, φίλε μου;»

Το πρόσωπο της Ελένης

Ο κύριος Σάτερθγουέιτ ήταν στην Όπερα και καθόταν μόνος του στο μεγάλο θεωρείο της πρώτης σειράς. Έξω απ' την πόρτα, μια κάρτα είχε τυπωμένο τ' όνομά του. Γνώστης και λάτρης όλων των τεχνών, ο κύριος Σάτερθγουέιτ είχε ξεχωριστή αδυναμία στην καλή μουσική, κι ήταν κάθε χρόνο τακτικός συνδρομητής στο Κόβεντ Γκάρντεν, κλείνοντας ένα θεωρείο για τις Τρίτες και τις Παρασκευές όλης της σεζόν.

Μα δε συνέβαινε συχνά να κάθεται σ' αυτό ολομόναχος. Ήταν κοινωνικός τύπος, και του άρεσε να γεμίζει το θεωρείο του με την ελίτ του καλού κόσμου στον οποίο ανήκε, καθώς και με την αριστοκρατία του καλλιτεχνικού στερεώματος, εντός της οποίας ένιωθε εξίσου σαν στο σπίτι του. Απόψε ήταν μόνος του διότι μια κοντέσα τον είχε προδώσει. Η κοντέσα, εκτός από επιφανής και καλλονή, ήταν επιπλέον καλή μητέρα. Τα παιδιά της είχαν πληγεί απ' αυτή την κοινή κι ανησυχητική ασθένεια που λέμε μαγουλάδες, κι η κοντέσα είχε μείνει σπίτι, συνομιλώντας δακρυσμένη με υποδειγματικά ατσάκιγες νταντάδες. Ο σύζυγός της, που της είχε χαρίσει τα προαναφερθέντα παιδιά κι έναν τίτλο, μα που κατά τ' άλλα ήταν απόλυτο μηδενικό, είχε αδράξει την ευκαιρία κι είχε ξεγλιστρήσει. Δε βαριόταν τίποτα περισσότερο απ' τη μουσική.

Οπότε ο κύριος Σάτερθγουέιτ βρισκόταν ολομόναχος. Το αποψινό ρεπερτόριο περιλάμβανε την *Καβαλερία Ρουσικάνα* και τους *Παλιάτσους*, και καθώς η πρώτη απ' τις δύο όπερες ουδέποτε του

άρεσε, είχε έρθει λίγο μετά την αυλαία που έπεφτε στον επιθανάτιο σπαραγμό της Σαντούτσα, προτού οι πάντες ξεχυθούν απ' τις θέσεις τους, για να επισκεφθούν άλλα θεωρεία ή να μονομαχήσουν για καφέδες και λεμονάδες. Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ προσάρμοσε το λорνιόν του, περιεργάστηκε την αίθουσα, επισήμανε τα θηράματά του κι εξόρμησε με στόχο μια καλοσχεδιασμένη εκστρατεία. Το σχέδιο, ωστόσο, δεν τέθηκε σε εφαρμογή, διότι έξω ακριβώς απ' το θεωρείο του έπεσε κατακέφαλα σ' έναν ψηλό μελαχρινό άντρα, τον οποίο αναγνώρισε μ' ένα ηδονικό ρίγος ενθουσιασμού.

«Κύριε Κουίν», ανέκραξε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ.

Άδραξε με θέρμη το χέρι του φίλου του και το έσφιξε λες και φοβόταν ότι ανά πάσα στιγμή θα εξανεμιζόταν.

«Πρέπει να 'ρθείτε στο θεωρείο μου», είπε αποφασιστικά ο κύριος Σάτερθγουεϊτ. «Εκτός αν είστε με παρέα».

«Όχι, κάθομαι μόνος μου στην πλατεία», αποκρίθηκε χαμογελώντας ο κύριος Κουίν.

«Ε, τότε, έκλεισε», είπε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ μ' έναν στεναγμό ανακούφισης.

Ο αέρας του, αν υπήρχε κανείς να τον παρατηρήσει, θα φάνταζε σχεδόν κωμικός.

«Καλοσύνη σας», είπε ο κύριος Κουίν.

«Αλίμονο. Χαρά μου. Δεν ήξερα ότι ήσαστε φιλόμουςος».

«Έχω λόγους να βρίσκω ελκυστικούς τους *Παλιάτσους*».

«Α, φυσικά!» είπε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ, γνέφοντας συνετά, παρ' ότι, αν τον ρωτούσε κανείς, θα δυσκολευόταν ν' απαντήσει ως προς το γιατί είχε επιλέξει αυτή τη λέξη. «Φυσικά και σας ελκύει αυτή η όπερα».

Μπήκαν στο θεωρείο με το πρώτο κουδούνι, και σκύβοντας πάνω απ' το γέισο του, παρατήρησαν τον κόσμο που επέστρεφε στην πλατεία.

«Εξαίρετη κόμη», επισήμανε αίφνης ο κύριος Σάτερθγουεϊτ.

Κι έδειξε με τα κιάλια του ένα σημείο ακριβώς κάτω απ' τα ημικυκλικά θεωρεία. Στη θέση αυτή καθόταν μια κοπέλα, το πρόσωπο

της οποίας ήταν αθέατο – έβλεπαν μόνο τα χρυσαφένια της μαλλιά, που εφάρμοζαν στο κρανίο της σαν σκουφί, κι ανακατεύονταν με το άσπρο του λαιμού της.

«Ελληνοπρεπής κεφαλή», είπε με κατάνυξη ο κύριος Σάτερθγουέιτ. «Καθαρή αρχαία Ελληνίδα». Και στέναξε όλο χαρά. «Είναι αξιοσημείωτο, αν το καλοσκεφτείς, το πόσο ελάχιστοι άνθρωποι έχουν μαλλιά που τους *ταιριάζουν*. Είναι πιο εμφανές στις μέρες μας, που όλοι τα κουρεύουν κοντά».

«Είστε τρομερά παρατηρητικός», είπε ο κύριος Κουίν.

«Όντως», παραδέχτηκε ο κύριος Σάτερθγουέιτ. «Παρατηρώ τον γύρω κόσμο. Για παράδειγμα, το συγκεκριμένο κεφάλι το ξεχώρισα μεμιάς. Πρέπει να δούμε και το πρόσωπό της, αργά ή γρήγορα. Αν και δε θα ταιριάζει, είμαι βέβαιος. Μιλάμε για μία πιθανότητα στις χίλιες».

Σχεδόν την ίδια στιγμή που ξεστόμιζε τις λέξεις, τα φώτα τρεμόπαιξαν κι έσβησαν, κι ακούστηκε ο διαπεραστικός κρότος της μπαγκέτας του μαέστρου, κι η όπερα ξεκίνησε. Ένας νέος τενόρος, με τη φήμη δεύτερου Καρούζο, τραγουδούσε εκείνη τη βραδιά. Οι εφημερίδες ανέφεραν, με εξαίσια αμεροληψία, ότι ήταν Γιουγκοσλάβος, Τσέχος, Αλβανός, Μαγιάρος ή Βούλγαρος. Είχε τραγουδήσει σε μια εκπληκτική συναυλία στο *Άλμπερτ Χολ*, μ' ένα ρεπερτόριο παραδοσιακών τραγουδιών των πατριών λόφων του, και συνοδεία μιας έξοχα εναρμονισμένης ορχήστρας. Τα όργανα έπαιζαν σε αλλόκοτους χορδισμούς, κι οι επίδοξοι μουσικοί είχαν χαρακτηρίσει τη συνοδεία «θεσπέσια». Οι κανονικοί μουσικοί ήταν πιο συγκρατημένοι, καθώς συνειδητοποιούσαν ότι το αυτί έπρεπε να είναι εκπαιδευμένο και συντονισμένο στους εκάστοτε ήχους προτού η όποια κριτική καταστεί εφικτή. Προς μεγάλη ανακούφιση, ορισμένοι διαπίστωσαν απόψε ότι ο Γιοασμπίμ μπορούσε να τραγουδήσει σε σωστά ιταλικά, μ' όλους τους εθιμικούς λυγμούς και τα συνήθη βιμπράτο.

Η αυλαία έπεσε με το τέλος της πρώτης πράξης, και το κοινό ξέσπασε σε βροντερά χειροκροτήματα. Ο κύριος Σάτερθγουέιτ γύρισε

προς το μέρος του κυρίου Κουίν. Συνειδητοποίησε ότι ο φίλος του περίμενε την κριτική του, και ακκίστηκε ελαφρώς. Στο κάτω κάτω, ήταν γνώστης. Ως κριτικός, είχε πρακτικά το αλάθητο.

Έγνεψε καταφατικά, με αργές κινήσεις.

«Ήταν αυθεντικό», είπε.

«Βρίσκετε;»

«Η φωνή του φτάνει όντως τον Καρούζο. Ο κόσμος δε θα το αναγνωρίσει ευθύς εξαρχής, διότι δεν έχει τελειοποιήσει ακόμα την τεχνική του. Έχει ορισμένες τραχιές νότες, έναν δισταγμό στα σημεία που χρήζουν ορμής. Αλλά η φωνή υπάρχει – κι είναι μεγαλειώδης».

«Είχα πάει στη συναυλία του στο Άλμπερτ Χολ», είπε ο κύριος Κουίν.

«Αλήθεια; Εγώ δεν τα κατάφερα».

«Ερμήνευσε συγκλονιστικά ένα ποιμενικό τραγούδι».

«Το διάβασα», είπε ο κύριος Σάτερθγουέϊτ. «Το ρεφρέν καταλήγει κάθε φορά με μια ψηλή νότα – κάτι σαν κραυγή, μεταξύ λα και σι ύφεση. Πολύ περίεργο».

Ο Πιοσασπίμ είχε επιστρέψει τρεις φορές απ' την κουίντα για να υποκλιθεί χαμογελώντας. Τα φώτα άναψαν κι ο κόσμος άρχισε να αναχωρεί. Ο κύριος Σάτερθγουέϊτ έγειρε στην άκρη του θεωρείου για να περιεργαστεί την κοπέλα με τη χρυσαφένια κόμη. Εκείνη σηκώθηκε, έσιαξε το μαντίλι της κι έκανε μεταβολή.

Ο κύριος Σάτερθγουέϊτ έμεινε ξέπνοος. Υπήρχαν, όπως ήξερε, τέτοια πρόσωπα στον κόσμο – πρόσωπα που έγραφαν ιστορία.

Η κοπέλα προχώρησε στον διάδρομο, με τον συνοδό της, έναν νεαρό άντρα, στο πλευρό της. Κι ο κύριος Σάτερθγουέϊτ πρόσεξε πώς όλοι οι άντρες γύρω τους κοιτούσαν – κοιτούσαν ολοένα, στα κλεφτά.

Ωραιότης! συλλογίστηκε ο κύριος Σάτερθγουέϊτ. *Κι όμως, υπάρχει. Όχι χάρη, ούτε έλξη, ούτε μαγνητισμός, ούτε τίποτε απ' όλα αυτά που κουβεντιάζουμε τόσο επιπόλαια – μα καθαρή καλλονή. Το σχήμα το προσώπου, η γραμμή του φρυδιού, η καμπύλη της γνάθου. Και ψέλλισε, μέσα απ' τα δόντια του: «Η όψη που έκανε χίλια καράβια*

Μια συλλογή ιστοριών αγάπης που δεν έχουν ακριβώς ευτυχισμένο τέλος... με την υπογραφή της Βασίλισσας της Αστυνομικής Λογοτεχνίας.

Λένε πως ο έρωτας μπορεί να σε εκτοξεύσει στα ουράνια ή να σε βυθίσει στην πιο σκοτεινή άβυσσο. Σε αυτή τη συλλογή περιλαμβάνονται ιστορίες με μοιραίο τέλος για εγκλήματα πάθους, ερωτικά τρίγωνα, απάτες και θανατηφόρα ψέματα, οι οποίες ανεβάζουν τους καρδιακούς μας παλμούς. Οι αγαπημένοι ντετέκτιβ Ηρακλής Πουαρό, Μις Μαρπλ, Πάρκερ Πάιν, Χάρλεϊ Κουίν και το ζεύγος Τόμι και Τάπενς είναι όλοι τους πανέτοιμοι να λύσουν τα πιο... ερωτικά μυστήρια!

*Δε χορταίνουμε τις εγκληματικές συγκινήσεις
που μας προσφέρει η αγαπημένη Άγκαθα Κρίστι.*

ENTERTAINMENT WEEKLY

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26640